

i udlandet. Forsikringen skal også forblive i kraft, når det forsikrede køretøj befinder sig uden for det land, hvor det er hjemmehørende.

Baggrunden for direktivbestemmelsen er ifølge præambelbetragtning 17 at forhindre, at forsikrings-selskaber i deres forsikringsbetingelser indfører klausuler om, at forsikringsaftalen bortfalder, hvis køretøjet i længere tid befinder sig uden for den medlemsstat, hvor det er indregistreret.

Det fremgår af færdselslovens § 105, stk. 4, at justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang forsikringen skal dække skader forvoldt i udlandet.

I bekendtgørelse om ansvarsforsikring er det i § 2, stk. 2, bestemt, at den lovpligtige ansvarsforsikring skal dække hele Den Europæiske Unions og Det Europæiske Samarbejdsområdes område på grundlag af betaling af en enkelt præmie. Forsikringen skal give den dækning, der følger af lovgivningen i en given medlemsstat, eller den dækning, der kan kræves efter dansk lovgivning, hvis denne dækning er større.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af bestemmelsen, at forsikringen også skal dække perioder, hvor det forsikrede køretøj befinder sig i en anden medlemsstat. Denne præcisering vil blive foretaget ved en ændring af bekendtgørelsen, så det udelukkes, at der i forsikringspolicer kan fastsættes vilkår om, at forsikringsaftalen bortfalder, hvis køretøjet i længere tid befinder sig uden for Danmark. Denne præcisering vil efter Justitsministeriets opfattelse kunne ske med hjemmel i den nuværende bemyndigelsesbestemmelse i færdselslovens § 105, stk. 4.

2.2.11. Stedet for risikoens beståen i relation til importerede motorkøretøjer

Artikel 1, stk. 4, i andet motorkøretøjsforsikringsdirektiv opstiller en EU-retlig forpligtelse for de enkelte medlemsstater til at oprette eller godkende et organ, som skal erstatte skader, der forvoldes af køretøjer uden ansvarsforsikring.

Hvis et køretøj føres fra én medlemsstat til en anden, typisk ved privatimport, og i bestemmelseslandet er involveret i et færdselsuheld, inden der er tegnet en forsikring, medfører andet motorkøretøjsforsikringsdirektiv, at erstatningsorganet i oprindelsesstaten vil skulle erstatte skader, der er en følge af uheldet. Det skyldes, at risikoen anses for at bestå i oprindelsesstaten.

I femte motorkøretøjsforsikringsdirektivs artikel 4, stk. 4, ændres stedet for risikoens beståen i de tilfælde, hvor køretøjer sendes fra én medlemsstat til en anden. Stedet for risikoens beståen skal i stedet være den

modtagende medlemsstat i 30 dage fra det tidspunkt, hvor køberen har fået køretøjet leveret, selv om køretøjet ikke formelt er registreret. Ændringen indebærer, at garantifonden i den modtagende medlemsstat (i Danmark DFIM) i den anførte periode vil skulle erstatte eventuelle skader, der forvoldes af de pågældende uforsikrede køretøjer. Skader, der forvoldes efter udløbet af tredivedagesperioden vil, hvis forsikring fortsat ikke er tegnet, skulle erstattes af garantifonden i køretøjets oprindelsesland.

Som beskrevet i pkt. 2.2.7. erstatter DFIM i medfør af § 18, stk. 3, i bekendtgørelse om ansvarsforsikring skader, som er en følge af uheld i Danmark, der er forvoldt af et uforsikret motorkøretøj. Bestemmelsen giver således allerede mulighed for at udbetale erstatning i de tilfælde, der kræves i henhold til direktivet, og bestemmelsen lever således allerede op til det EU-retlige krav, der følger af direktivets artikel 4, stk. 4, vedrørende importerede motorkøretøjer.

Finanstilsynet har imidlertid oplyst, at direktivbestemmelsen vil nødvendiggøre en ændring af reglen om risikoens beliggenhed i § 2 i bekendtgørelse nr. 490 af 7. juni 1994 om overdragelse af danske forsikringsselskabers forsikringsbestande tegnet ved fri etableringsret eller fri tjenesteydelsesvirksomhed.

Finanstilsynet har oplyst, at ændringen vil blive gennemført ved udstedelse af ny bekendtgørelse med hjemmel i § 42 i lov om finansiel virksomhed.

2.2.12. Forbud mod at gøre selvrisiko gældende over for skadelidte

Direktivet fastsætter i artikel 4, stk. 4, endvidere et EU-retligt krav om, at forsikringsselskaber ikke må gøre en selvrisiko gældende over for skadelidte, der har været impliceret i uheld forårsaget af et forsikret motorkøretøj. Bestemmelsen skal sikre en passende beskyttelse af skadelidte ved ulykker, hvor motorkøretøjer er impliceret.

Bekendtgørelse om ansvarsforsikring bestemmer i § 3, stk. 3, at det ikke mellem forsikringsselskabet og forsikringstageren kan aftales, at skadelidte helt eller delvist skal bære risikoen for de skader, der hører under forsikringen, og den gældende lovgivning lever således allerede op til det nye krav, der stilles i direktivet.

2.2.13. Skadelidtes mulighed for at rette et direkte krav mod forsikringsselskabet

Direktivet fastsætter yderligere i artikel 4, stk. 4, et EU-retligt krav om, skadelidte skal kunne rejse et direkte krav mod skadevolderens forsikringsselskab.

Dette krav gælder allerede i henhold til fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektivs artikel 3, men heri er